

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Commentariorvm, Ac Dispvationvm, In Tertiam Partem Divi Thomae. Tomi Qvinqve

Qui Est Primvs De Sacramentis: In Qvo Ea Continentvr, Qvæ Post
Præfationem Indicantvr

Suárez, Francisco

[Köln], 1619

1 An imprimat characterem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93807](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93807)

ordinare ad aliud, vel excludere alia. Vnde fit, vt homo Confirmatus prater auxilium debitum, ratione sacramenti possit alia noua, impetrare per sua merita, & orationes sine ordine ad hoc sacramentum: ergo similiter qui non est Confirmatus, potest impetrare aliqua auxilia omnino diuersa à gratia sacramentali Confirmationis sine ordine ad ipsum sacramentum Confirmationis, quamuis non sine aliquo voto illius. Quocirca comparatio ad Baptismum, quâ D. Th. facit, non debet secundum æqualitatem intelligi, sed secundum quandam similitudinem & proportionem.

ARTICVLVS VII.

Vtrum per sacramentum Confirmationis conferatur gratia gratum faciens.

Ad septimum sic proceditur. Videtur, quod hoc sacramentum gratia gratum faciens non conferatur. Gratia enim gratum faciens ordinatur contra culpam. Sed hoc sacramentum (sicut dictum est*) non exhibetur, nisi baptizatis, qui sunt à culpa mundati. Ergo per hoc sacramentum gratia gratum faciens non conferatur.

2. Præterea, Peccatores maxime indigent gratia gratum faciente, per quam solum iustificari possunt. Si ergo per hoc sacramentum gratia gratum faciens conferatur, videtur, quod deberet dari hominibus in peccato existentibus: quod tamen non est verum.

3. Præterea, Gratia gratum faciens, specie non differt, cum ad vnum effectum ordinatur. Sed duæ formæ eiusdem speciei non possunt esse in eodem subiecto. Cum ergo gratia gratum faciens conferatur homini per Baptismum, videtur: quod per sacramentum Confirmationis, quod non exhibetur, nisi baptizato, gratia gratum faciens non conferatur.

Sed contra est, quod Melchisedes Papa dicit: Spiritus sanctus in fonte Baptismi, plenitudinem tribuit ad innocentiam, in Confirmatione augmentum præstat ad gratiam.

Respondendo dicendum, quod in hoc sacramento (sicut dictum est*) datur baptizato Spiritus sanctus ad robur, sicut Apostolus dicitur in die Pentecostes (vt legitur Act. 2.) & sicut datur baptizatis per impositionem manus Apostolorum vt dicitur Actuum 8. Offensum est autem in prima parte, quod missio seu datio Spiritus sancti non est, nisi cum gratia gratum faciente. Vnde manifestum est, quod gratia gratum faciens conferatur in hoc sacramento.

Ad primum ergo dicendum, quod gratia gratum facientis primus effectus est remissio culpæ. Habet tamen & alios effectus, quia sufficit ad hoc, quod promoueat hominem per omnes gradus vsque in vitam eternam, secundum illud Rom. 6. Gratia Dei vita eterna. Vnde & Paulo dictum est 2. Corint. 12. Sufficit tibi gratia mea. Et ipse de se dicitur, Cor. 15. Gratia Dei sum id, quod sum. Et ideo gratia gratum faciens, non solum datur ad remissionem culpæ, sed etiam ad augmentum & firmitatem iustitiæ. Et sic conferatur in hoc sacramento.

Ad secundum dicendum, quod sicut ex ipso nomine apparet, hoc sacramentum datur, ad confirmandum, quod prius inuenit: & ideo non debet dari bis, qui non habent gratiã. Et propter hoc, sicut non datur non baptizatis, ita non debet dari adultis peccatoribus, nisi per penitentiam reparatis. Vnde dicitur in Aurelianensi Concilio, Vt reuini ad Confirmationem veniant, vt moneantur confessionem facere prius, vt mundi donum Spiritus sancti valeant accipere. Et tunc per sacramentum per se iur penitentia effectus, sicut & Baptismi: quia per gratiam collatam in hoc sacramento, consequitur penitentem plenior remissionem peccati. Et si aliquis adultus in peccato existens, cuius conscientiam non habet, vel si etiam non per se iur contritus accedat, dummodo non factus accedat, per gratiam collatam in hoc sacramento consequetur remissionem peccatorum.

Ad tertium dicendum, quod (sicut dictum est*) gratia Franc. Suarez. Tom. 3.

sacramentalis addit super gratiam gratum faciente in communiter sumptam, aliquid effectuum specialis effectus, ad quod ordinatur sacramentum. Si ergo consideretur gratia in hoc sacramento collata, quantum ad id, quod est commune: sic per hoc sacramentum non conferatur aliqua alia gratia, quam per Baptismum, sed quæ prius inerat, augetur. Si autem consideretur, quantum ad illud speciale, quod superadditur, sic non est eiusdem speciei cum ipsa.

Litera D. Tho. satis perspicua est, & doctrina eius fere est exposita in his, quæ de effectibus sacramentorum in genere supra disputata sunt, & pauca addemus disputatione sequente.

DISPUTATIO XXXI V.

& 3 de hoc sacramento.

De effectu sacramenti confirmationis.

Xplicita essentia huius sacramenti, dicendum sequitur de effectibus eius: sicut enim eius vtilitas, significatio, & finalis causa magis constabunt, erit autem breuissima hæc disputatio, quia nihil fere difficultatis habet, sed solum oportet generalem doctrinam supra datam, tam de effectu gratiæ sacramentalis, quam de effectu characteris, ad hoc sacramentum accommodare.

SECTIO I.

Vtrum hoc sacramentum imprimat characterem, ideoque iterari non possit.

De hoc characterẽ eadem sunt opiniones, vel errores, qui supra de characterẽ in communi relati sunt. Quibus non obstantibus dicendum est, per hoc sacramentum infundi characterẽ in anima. Est de fide definita in Conc. Flor. & habetur ex traditione, vt in dicto loco latius ostendimus, ex quo petende sunt rationes, vel congruentiæ, quas hoc loco repetere necesse non est, de quibus legimus etiam petent D. Th. hic, & in 4. dist. 7. vbi alij Doctores & Turrecremata in cap. Dictum est, de Consecrat. d. 5.

Solum potest hoc loco inquiri, an hic character sit distinctus à characterẽ baptismali, in quo dubitari non potest, quin ex natura rei aliquo modo distinguatur, quia si non distinguerentur, non posset intelligi noua efficientia Confirmationis circa characterem præter efficientiam Baptismi: solum ergo dubitari potest, an character Confirmationis sit noua qualitas, omnino in re distincta à characterẽ baptismali, vel solum sit quidam modus, vel perfectio eius: sicut gratia Confirmationis ad baptismalẽ gratiam comparatur. Videtur enim hoc posterius sufficere, quia hoc satis est, vt vera sint omnia, quæ de hoc characterẽ docent Concilia, & Theologi: & est contentaneum institutioni huius sacramenti: dicitur enim esse quedam Baptismi perfectio: ergo & character eius solum erit quædam perfectio characteris baptismalis: & hoc sufficit, vt dicatur imprimere characterẽ, sicut dicitur conferre gratiam, solum quia perficit gratiam baptismalem. Hic modus dicendi posset defendi sine errore in fide: veritas autem est, characterem Confirmationis esse qualitatem realiter omnino distinctã à characterẽ Baptismi, quod inter alios clarius notauit Gabriel dicta d. 7. dub. 4. colligi potest ex Concilio & Doctoribus, qui æquẽ distinguunt tres characteres, Baptismi, Confirmationis, & Ordinis: sicut ergo character Ordinis ab aliis realiter distinguitur, ita & alij inter se. Itẽ, quia, si hic character in re tantum esset vnus magis intensus, vel perfectus, eadem ratione dici posset, baptismum & Confirmationem non esse duo sacramenta, sed constituere vnum integrum atq; perfectum, ad eum modum, quo plures Ordines vnum sacramentum Ordinis

Confirmatio characterem imprimit. Conc. Flor. Conc. Trid. D Thom. Turrecr.

Vtrum character baptismi & Confirmationis distinguantur.

Gabriel.

dinis perficere dicuntur. Tandem, quia non est verisimile, Confirmationem esse tantum intentionem quandam characteris baptismalis: cum ad fines valde diuersos ordinetur, seclusa autem intentione non satis intelligitur reale augmentum per additionem alicuius modi realis in his qualitatibus, vt alius in locis, praesertim i. 2. tractatum est. Ex quo vterius dicendum est, characteres hos esse essentialiter, & in physica specie qualitatis distinctos: tum quia non debent distingui solo numero, cum ipsa sacramenta suo modo specie differant: tumque multiplicatio qualitatum solo numero diuersarum in eodem indiuisibili subiecto, vel ex natura rei repugnet, vel saltem sit valde per accidens & impertinens, multoq; magis ad ornatum animae spectent perfectiones diuersarum rationum. Item quia per hos characteres consignatur homo ad diuersa munera: per baptismalem, vt sit Ecclesiae membrum & capax sacramentorum: per alium vero, vt sit consignatus miles Christi, ad fidem eius publice profitendam. Addi etiam potest ratio: quia character baptismalis habet modum potentiae passivae: alter vero magis assimilatur actiuae, vt hic D. Tho. significat: quamuis Caietanus hic, art. 5. vtrumque sacramentum partim passiuum, partim actiuum constituitur videatur, quod non admodum spectat ad disputationem de re: quia (vt supra dixi) character non est proprie ac physice potentia, sed dispositio quaedam consignans hominem, & deputans illum ad aliquid agendum, vel recipiendum. Vnde cum tam ea, quae pertinent ad munus & officium hominis tantum baptizati, quam ea, quae sunt hominis Confirmati, & perfecti, partim in actione, partim in receptione consistant, facile potest vtrique characteri ratio potentiae actiuae & passivae accommodari: tamen simpliciter loquendo character baptismi magis dicitur potentia passiva, quam actiua, quia per illum fit homo capax aliorum sacramentorum, quae extra tale subiectum fieri nullo modo possunt, sicut character Ordinis dicitur potentia actiua contraria ratione, character autem Confirmationis, vel non ita accommodate recipit nomen, & metaphoram potentiae, sed tantum est vnum signaculum, vel magis reuocatur ad potentiam actiuam, quia proxime ad actionem ordinatur, & non ad receptionem, nisi in quantum ex actione, id est, ex constantia fidei, & religionis pendet. Vnde, si quis quaerat, quis sit perfectior character, Baptismi vel Confirmationis: Respondetur, rem esse incertam, probabile tamen videri, Confirmationis characterem esse perfectiorem, iuxta ea quae sectione sequente tradentur.

Ultimo ex dicto principio infertur, sacramentum Confirmationis in eodem homine iterari non posse: quod est etiam de fide certum & definitum in eisdem Conciliis, Flor. & Trident. sessio. 7. Canon. 9. de sacramentis in genere, & hoc sensu dixit Concilium Tol. 8. Sanctum Chrisma collatum euelli non posse, id est, indelebilem imprimere characterem, propter quod iterari non potest, vt expressius traditur in ca. dictum est. de Consecratio. dist. 5. ex Concil. Cabilonenf. 2. c. 27. idemq; tradit Greg. 3. in epist. 1. ad Bonifacium, habetur in cap. De homine, de Consecra. d. 5. potest, iuxta probabilem sanctorum expositionem haec veritas confirmari ex illo ad Hebr. 6. Non rursus iacentes fundamentum Poenitentiae ab operibus mortuis & fidei in Deum Baptismatum doctrinae, impositionis quoq; manuum, quo loco sacramentum Confirmationis significari supra ex Chrysostomo & aliis ostendimus. Vnde de eodem intelligunt Anselmus & alij, quod statim subditur. Impossibile est eos, qui semel sunt illuminati per Baptismum, & participes facti sunt Spiritus sancti, iterum reuocari, &c. Vbi significatur, vtrumq; donum tam Baptismi, quam Confirmationis iterari non posse. Ratio vero est, quia per peccatum non amittitur character, & ideo necessaria sacramenti iteratio, nec propter

se, nec propter effectum. Nam si obex peccati tollatur, effectus sacramenti semper praesto est: tollitur autem obex peccati non per iteratum Confirmationis sacramentum, sed per Poenitentiam. Contra haec autem veritatem obstat difficilis locus Aug. lib. 3. de Bapt. c. 16. vbi sic ait. Manus a. impositio non, sicut Baptismus, repeti non potest, quid est n. aliud, nisi oratio super hominem? Quod aut per manus impositionem sacramentum Confirmationis intelligat, patet ex initio illius c. scilicet. Sp. in sola Catholica Ecclesia per manus impositionem datur: & infra dicit. Nunc non dari sensibilibus miraculis attestantibus S. sanctum per manus impositionem, sicut antea dabatur: Constat autem Spiritum sanctum non dari in Ecclesia, nisi per sacramentum Confirmationis.

Ad hoc testimonium responderi potest, Augustinum sensisse, Confirmationem datam ab Haereticis (de his enim ibi loquitur) non esse ratam, nec verum sacramentum, & ideo iterari posse, & debere in huiusmodi homine, cum ad Ecclesiam conuerteretur: non tamen docet Augustinus sacramentum Confirmationis semel ratum & validum posse in eodem homine iterari, cui expositioni fauere videtur Innoc. Papa. I. epist. 18. c. 3. & habetur in c. Arianos 1. q. 1. vbi dicitur. Haereticos conuersos ad Dominum sub imagine Poenitentiae, ad sancti Spiritus sanctificationem per manus impositionem suscipi: & infra subdit rationem. Quoniam quibus solum baptismum ratum esse permittimus, nec Sp. sanctum eos habere arbitramur. Vbi Gratianus paulo inferius in hoc sensu vtrumq; testimonium interpretari videtur, argumentando potius, quam definiendo, vt ex his constat, quae inferius latius tradit.

Haec vero expositio omnino reicienda est, primum, quia fundatur in doctrina haeretica, & repugnante alijs testimonijs Aug. quae infra disput. 37. sect. vlt. afferemus: deinde, quia ratio August. non in eo fundatur, sed in hoc, quod talis manus impositio non est sacramentum, sic enim ait: Quid est enim aliud, nisi oratio super hominem?

Vnde etiam mihi non videtur probabile, quod quidam aiunt, fortasse ita tunc sensisse Augustinum de hoc sacramento: Nam ratio August. declarat eum sensisse, solum eam manus impositionem repeti posse, quae sacramentum non est: nam hic est sensus illorum verborum. Quid est enim aliud, nisi oratio super hominem? Quamuis oppositum sentiat Petrus Soto, lect. 1. de Confirmatione: nam ibidem distinguit Aug. sacramentum ab operatione, seu fructu sacramenti, & dicit sacramenta posse esse in haereticis valida, non tamen fructuosa, & ideo cum conuertuntur: non repeti in eis sacramentum Baptismi, quod valide acceperunt, sed solum imponi eis manus, quod repeti potest, quia haec tantum est oratio quaedam: Ergo per illam dictionem exclusiuam intendit excludere, quod illa manus impositio sit sacramentum: non ergo ibi docere intendit, sacramentum Confirmationis iterari posse.

Vnde est tertia responsio, ibi non loqui August. de sacramento Confirmationis: ita Vvalden. tom. 2. de sacra. c. 15. & alij moderni: & probatur, quia August. alijs locis euidenter docet, Confirmationem & manus impositionem, prout illam significat, esse verum sacramentum signatum h. 2. c. contra literas Petiliani c. 104. sacramentum Chrismatum in genere visibilibus signaculorum sacrosanctum est, sicut ipse baptismus: sed potest esse & in hominibus pessimis, in alio aut loco negat illa manus impositionem esse sacramentum: ergo loquitur de sacramento Chrismatum. Est ergo aduertendum, multiplicem fuisse manus impositionem, ideoq; vocem hanc esse valde aequiuocam, vt notauit Glossa in ca. Manus impositio. 1. q. 1. quaedam n. dicit pot. curatiua, iuxta illud Mar. vlt. Super aegros manus imponent, & bene habebunt, de qua videtur intelligendum, quod Act. 9. dicitur. Abijt Ananias, & in-

D Thom. Caietanus

Inter characteres praesertim

Confirmatio eodem in homine iterari non potest

Con Flor. Con. Trid. Con. Toler.

Con. Cabil Gregor. 3.

Petrus ad Hebr. 6. Ch ystost.

Anselm

Aug. lib. 3. de Bapt. c. 16.

Aug. lib. 3. de Bapt. c. 16.

Innoc. Papa. I. epist. 18. c. 3.

Petrus Soto, lect. 1. de Confirmatione.

Vvalden. tom. 2. de sacra. c. 15.

Glossa in ca. Manus impositio. 1. q. 1.

Act. 9. dicitur.

troinitia domum, & impones ei manus dixit. Saule frater, Dominus misit me Iesus, ut videas, & implearis Spiritu sancto: Constat n. illam manus impositionem no fuisse Confirmationis sacramentu: nondu n. Paul. fuerat baptizatus: fuit ergo tantu curatiua, sicut et illa, de qua dicitur Act. 28. Contigit a. patrem Publii febrib. & dysenteria vexatum iacere, ad que Paulus intrauit, & cum orasset & imposuisset ei manus, saluauit eum. Secundo est alia manus impositio, que dici potest, Conferuatiua, seu Ordinatiua, de qua dicitur 1. ad Tim. 4. Noli negligere gratiam, que est in te per impositionem manuum? presbyterij, & c. 5. Nemini cito manus imposueris, & 2. ad Tim. 1. Admonete te, ut resuscites gratia, que est in te per impositionem manuum mearum, & de hac et intelligi potest illud Act. 6. Orantes imponentesque ei manus, &c. est n. ibi sermo de ordinatione septem Diaconorum, & eadem significatio reperitur in Conc. Nicen. can. 9. alias 11. & Conc. Carth. III. c. 2. Tertio est manus impositio, Confirmatiua, que idem est quod sacramentu Confirmationis: de qua probabile est, sermonem esse ad Hebraeos. 6. & in superioribus. multa de hac adducta sunt. Quarto est manus impositio caremonialis ad Baptisum, de qua late supra dictum est, eamque fieri ad aliquam Catechumeni sanctificationem docet Aug. lib. 2. de peccat. merit. ca. 26. Quinto est manus impositio, que dici potest Reconciliatiua. De qua C. C. Aure. 1. c. 3. de qua potest etiam intelligi canon citatus ex Conc. Nice. & apertius de illa est sermo in can. 8. eiusdem Con. & in Con. Agathen. c. 15. prout referuntur in ca. In capite. d. 50. & Conc. Arel. 2. c. 17. vbi manus impositioni Chrisma coniungitur, vbi videri potest sermonem esse de Confirmatione, q. si ita est, supponitur, illos hereticos Bonosiacos, de quibus ibi sermo est, non fuisse vios Confirmationis sacramento, sed probabilius est, illam fuisse caremonialem vntionem, nam interdum committitur Presbytero in extrema necessitate, vt patet ex Conc. Aurel. 1. can. 2. & c. 3. sit expressa mentio manus impositionis reconciliatorię. Vltimo reperitur interdum quadam manus impositio tantum deprecatiua, qualis videtur illa, de qua est sermo Act. 13. Tunc ieiunantes, & orantes, imponentesque eis manus, dimiserunt illos, nam Paulus & Barnabas tunc neque fuerunt Confirmati, neque Ordinati Presbyteri, vel Episcopi: ergo non fuit illa manus impositio aliqua ex predictis: fuit ergo tantum bona quadam imprecatio. Aug. ergo in predicto testimonio solo loquitur de manus impositione reconciliatiua, que simul erat deprecatiua, qua ad sacramentu Confirmationis manifeste distinguit Aug. Idem li. 5. de Baptis. cap. 20. & cap. 13. de eadem manus impositione loquens, dicit, Si non adhiberetur ab hereticis venientibus, tanquam extra omnem culpam esse iudicatur: & statim declarat, hanc manus impositionem solum fieri in signum Ecclesiasticę vntionis, que necessaria est ad charitatem recipiendam: de qua etiam loquitur Innocentius citato loco: vterque sermonem habet de modo reconciliandi eos, qui ab hereticis reuertuntur, de quibus est optimum Tharasilij testimonium in 7. syn. act. 1. vbi exponens dictum can. 8. Con. Nice. dicit heri posse, vt manus impositio non ordinationem, sed benedictionem significet, & plura dicitur sumus disp. 36. Ad argumentum autem sumptum ex principio eiusdem capitis August. aliqui dicunt, Augustinum eo capite equiuoce vti nomine manus impositionis, sed non placet: alioqui ineptus esset & incongruus totus Augustini discursus: dicendum est ergo etiam in principio capitis loqui de manus impositione reconciliatiua, per quam dicit dari Spiritu sanctum, non ad robur, neque eo speciali modo, quo datur in Confirmatione, sed ad viuificandum hominem spiritualiter, qui antea per peccatum vel heresim mortuus fuerat. Vnde, inquit, Spiritum sanctum dari per hanc manus impositionem, nihil aliud esse, quam quod Apostolus ait, Charitas Dei dif-

fusa est in cordibus nostris per Spiritum sanctum, qui datus est nobis: quam charitatem non habent, qui ab Ecclesię communionem præcisi sunt. Subdit vero deinde, Spiritu sanctum non dari sensibilibiter in hac manus impositione, sicut olim dabatur. Vbi videtur hanc manus impositionem comparare cum ea que fiebat Act. 8. & 19. Non tamen propterea sentit, esse eandem, aut equiuocationem committit, sed solum gratia exempli declarat non fieri in vna, quod in altera fiebat. Denique cum inferius ait, aliud esse sacramentum, aliud operationem Spiritus, non loquitur de confirmatione, sed de baptismo. Sic enim ait: Cum sit aliud sacramentum, quod habere etiam Simon Magus potuit, &c. Legimus enim Simonem Magum fuisse baptizatum, non autem confirmatum, aut apostolicas manus ei fuisse impositas, & sic est facilis totus Augustini contextus iuxta prædictam interpretationem, an vero iterantes hoc sacramentum incurrant aliquam penam, dicemus infra in disputatione morali.

SECTIO II.

Quos effectus gratie sanctificantis conferat hoc sacramentum? 2. Errores. **D**Vo extremi errores possunt hoc loco referri. Prius est, negantium hoc sacramentum dare aliquę gratie effectum, quod non sentiunt, nisi, vel qui negant, hoc esse verum sacramentum nouę legis, vel qui generaliter negant, sacramenta nouę legis gratiam conferre: contra quos errores nihil nunc disputare oportet, quia id satis in superioribus prælitum est. Posterior hæresis esse potest: Confirmationem per se & ex primaria institutione sua tollere peccatum originale, & consequenter primam gratiam dare. Hunc errorem docuisse dicitur Raimundus, & sumitur ex Directorio Inquis. 2. p. quæst. 9. vbi inter centum articulos Raimundi 89. est: quod infanti, qui non vult assentiri sacramento Confirmationis, non valet sacramentum baptisimatis: in quo significat sacramentum baptisimatis non habere effectum, donec sacramentum Confirmationis recipiatur. Vnde in 90. art. addit: Quod si homo non est confirmatus, & credit se confirmatum, est mundatus a peccato originali, ratione bonę intentionis, que consumit culpam & peccatum: significat itaque, vt ibi etiam notat Eymericus, peccatum originale, non in baptismo, sed in Confirmatione tolli. Sed illos articulos damnauit Greg. XI. vt ibi refertur, & latius in quæst. 26. Oriri autem potuit hic error ex eo, quod Patres interdum vocant hoc sacramentum perfectionem baptisimi, vt supra visum est, quod ita intelligebatur, baptisimum sine Confirmatione nullum habere effectum gratie, aut remissionis peccati, & ideo esse imperfectum: perfici autem in Confirmatione, quia tunc datur totus effectus: ex qua interpretatione apertè sequitur, vel baptisimum no esse sacramentum, vel saltem Baptisimum & Confirmationem non esse duo sacramenta, sed ex vtroque confici vnum, habens vnum effectum gratie & remissionem peccati originalis. Est ergo intelligentia erronea, verus autem illius locutionis sensus ex dictis constat: gratia enim, que in baptismo datur, sufficientissima ad remissionem peccati, & in Confirmatione perficitur ac roboratur ad bene operandum, constanterque credendum & confitendum fidem, & ideo Confirmatione, Baptisimi perfectio appellatur.

Dicendum est ergo primo, hoc sacramentum per se & vi sua posse conferre aliquam gratiam sanctificantem, præter eam, quam confert baptisimus. Concludit de fide, que probanda est, primo ex generali principio, quod omnia sacramenta nouę legis conferunt gratiam sanctificantem, de quo videnda sunt dicta supra circa quæst. 62. Secundo probanda est ex his testimoniis Scripturę & Patrum, quibus supra probatum est, hoc sacramentum esse institutum, vt in eo detur Spiritus sanctus, & in eo impleri promissionem a Christo factam mittendi Spir. S. datur er-

Act. 8 et 19.

Sim Magus.

1. Errores.

Gregor. XI.

Quare dicitur Confirmatio Baptisimi imperfectio.

Hoc sacramentum potest per se conferre gratiam sanctificantem, præter gratiam baptismi.

